

[Erhard Jakobsen]

kan ikke gøres samtidig – det har vi set den ene gang efter den anden – på kort sigt. På længere sigt er det klart, at kan man få lagt en større og større del af Danmarks produktion over til eksporten i stedet for til hjemmemarkedsforbrug, bedrer det valutaunderskuddet, men den øjeblikkelige virkning af større beskæftigelse har i Danmark næsten altid været et større valutaforbrug i første omgang.

Dertil kommer så nu, at vi har fået en tredje faktor ind i spillet, som centrum-demokraterne ganske åbent før i tiden har placeret længere nede på listen, nemlig kasseunderskuddet; det var, da det var en 15–20 mia kr. Men nu er vi pisket til at anbringe det højt, fordi det får indflydelse på den internationale kreditværdighed og mange, mange andre ting. Derved er der 3 faktorer i dette spil og ikke bare én, og så nytter det ikke noget med kærlighedserklæringer til de arbejdsløse og med en masse taler om alt det, der burde gøres. Det giver ikke én eneste arbejdsplads mere.

Det gør regeringens politik heller ikke i første omgang, og det erkender regeringen. Formentlig i modsætning til samtlige andre regeringer i dette land og i andre lande bilder man ikke folk ind, at dette stiler imod at nedbringe ledigheden næste år. Men på længere sigt vil ingen betvivle, at lykkes denne politik – det kan man have forskellige bedømmelser af – lykkes det at bringe omkostningerne ned og konkurrenceevnen op, lykkes det at få renten til at falde, dels med lidt held udefra, dels som resultat af det, vi har gjort her, ja, så er vejen banet for en større beskæftigelse.

Og så endnu en ting. Jeg tror, at den største tjeneste, den nye regering har gjort erhvervslivet, var at skaffe erhvervslivet af med den tidligere regering. Det siger jeg ikke i vældig despekt for den foregående regering, som mit parti havde et ganske udmærket samarbejde med. Vi betragter ikke den tidligere regerings medlemmer som mindre dygtige end den nuværende regerings medlemmer – naturligvis ikke. Men erhvervslivet havde ikke tillid til, at den regering ville gå den vej, erhvervslivet mente at man skulle gå. Erhvervslivet var tværtimod bange for, at ethvert, det være sig nok så velment forsøg på at gøre noget inderst inde var et forsøg på at tilrane sig en vis statslig indflydelse på er-

hvervslivet, at den ville holde igen på de kapitalistiske tendenser osv. Berettiget eller uberettiget, så eksisterede denne fornemmelse i erhvervslivet.

Vi håber meget, at den nye regering kan give en garanti for, at selv om vi laver ting, som erhvervslivet eller dele af erhvervslivet ikke kan lide, så er det nu venner af erhvervslivet, der gør det. De gør det ikke for at komme til at skade, og de gør det ikke for at komme til at gribe ind. De gør det, fordi det ganske simpelt er nødvendigt. Det må man i fællesskab erkende.

Den nye regering kan garantere erhvervslivet, at det ikke skal udsættes for overskudsdeling eller for ØD eller for nogen af alle de fantasterier, som svævede i luften ved næsten enhver debat, der foregik herinde og andre steder. Der kommer ikke nye byrder, og der kommer ikke nye indgreb over for erhvervslivet. Jeg tror, at det vil få mange erhvervsfolk til mere optimistisk at foretage de ting, der skal foretages.

Så er der det udadvendte, noget, som alle 4 partier i regeringen lægger stor vægt på: Danmarks anseelse i udlandet. Der må man nok lidt bittert erkende, at vi har nået bunden. Der er vi nok i bund i øjeblikket. I flere år har man i udlandet oparbejdet det indtryk, at Danmark er en strålende medarbejder, når det gælder om at få noget; når det gælder om at modtage, når det gælder om at nyde, så holder Danmark sig sandelig ikke tilbage. Men i det øjeblik Danmark skal til at afpasse sig lidt efter andre og selv skal til at yde noget, så kniber det gevaldigt. Det indtryk har man, takket være den senest vedtagne dagsorden her i folketinget, fået forstærket i en række lande. Jeg værdsætter, at regeringens medlemmer bidrager ved at sige, at det var nok ikke så slemt, som det var ment. Lad os nu bare se, efterhånden som tiden går. Jeg tror, at det får meget begrænsede følger. I hvert fald i én henseende får det meget begrænsede følger, og det er i den henseende, hvor det skulle have virket, efter hvad man sagde fra socialdemokratisk og andet hold.

Man troede, at man kunne gøre en indsats imod den såkaldte raketoprustning i Europa. Der tog man fuldstændig fejl. Man tror da ikke for alvor på, at 60 mill. englændere, 60 mill. vesttyskere, 60 mill. franskmænd og 60 mill. italienere lader sig påvirke af, at det